

DONCS
AIXÒ

MARCEL·LÍ
BORRELL

Escriure

«*La placidez no me estimula, deliberada o inconscientemente busco algo que me irrite, y esa es mi droga*», sosté **Augusto Monterroso**, escriptor guatemalenc. Doncs, aquí i ara, s'ho passaria cabró amb l'enrenou dels Mossos (¡¿aviat Mosses!?) d'Esquadra, que si l'Elena escombrant l'Estela perquè no és massa feminista ni tampoc prou estelat. Així, l'autor del conte més curt '*Quando despertó, el dinosaurio todavía estaba allí*', trauria bava de la mala amb el crònic tema dels pressupostos de mai no acabar entre govern i oposició; o del sainet britànic amb la vista i no vista primera ministressa **Liz Truss** que ni s'ha adormit i el dinosauri encara ni ha arribat; i què dir, en clau local, del guirigall vodevilesc entre Torre Salses o Torreblanca Quatre Pilans que entreté el veïnat i s'oblida dels rats i dels plats trencats. L'escriptor guatemalenc creu que si el cor pogués pensar, s'aturaria. Per tant, convé tenir-lo en constant ebullició. Clar que davant de manifestacions com la de la flamant adjudicatària del Planeta, **Luz Gabás** quan diu '*Estoy orgullosa de mi misma*', el gremi de plumífers no sap on amagar el cap. Vanitas vanitatis o l'estimació en excés per un mateix, quan l'orgull se situa en algun lloc entre la dignitat i la supèrbia. Atès, però, que ella es pròdiga en paradoxes (palmeras en la nieve, como fuego en el hielo), igual va d'humil i es cura en salut, defensant-se d'haver escrit des de la placidesa i no des del cabreig.